

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **O. S.**, nar.X, státní příslušník Ukrajiny, t. č. pobytem: Zařízení pro zajištění cizinců B., B. p. B., zast. Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem: Helénská 1799/4, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, 170 34, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2014, č. j. OAM-142/LE-BE03-HA08-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Soudem ustanovenému zástupci, Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., se přiznává odměna za zastupování žalobce ve výši 8.228,- Kč. Odměna bude advokátovi vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou ze dne 22. 9. 2014 doručenou Krajskému soudu v Praze dne 26. 9. 2014 doplněnou podáním došlým dne 29. 9. 2014 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný rozhodl, že se mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), žalobci neuděluje.

Žalobce v žalobě uvedl, že podal dne 7. 7. 2014 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice ve smyslu § 10 odst. 1 a 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Jeho žádosti však napadeným rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odbor

azylové a migrační politiky, ze dne 11. 9. 2014, č. j. OAM-142/LE-BE03-HA08-2014, nebylo vyhověno. Rozhodnutí bylo žalobci doručeno 17. 9. 2014.

Žalobce namítl, že žalovaný v předchozím řízení o udělení azylu nepostupoval v souladu s ustanovením § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s ustanoveními § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Žalobce jako důvod své žádosti, mimo jiné, uváděl špatnou politickou a bezpečnostní situaci a válku na Ukrajině. Žalobce uvedl zcela konkrétní obavy z aktuální bezpečnostní situace v jeho zemi původu, válku, která v zemi probíhá, a která mu znemožňuje návrat na Ukrajinu a naopak demokratický režim v ČR, ve kterém by rád žil. Podle žalobce bylo povinností žalovaného se tímto důvodem důkladně zabývat.

Žalovaný se však dle názoru žalobce tímto azylově relevantním důvodem zabýval nedostatečně a navíc selektivním, neaktuálním a účelovým způsobem výběru podkladů pro hodnocení oprávněnosti žádosti žalobce a důvodnosti jeho obav z návratu do vlasti. Ačkoliv žalovaný ohledně bezpečnostní situace na Ukrajině uvedl, že využil různých informačních zdrojů, podle žalobce je využil účelově, nepřesně a vybral z nich pouze ty argumenty, které svědčí proti žalobci a ve výsledku tak došlo ke zcela nesprávnému hodnocení situace na Ukrajině. Je navíc zřejmé, že i při zohlednění překotné a nepřehledné situace, která v zemi původu žalobce v současné době panuje, žalovaný při rozhodnutí zcela jednoznačně vycházel z neaktuálních a pouze omezených informací.

Z rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud žalobce poukáže na důvody, které by mohly být relevantní při posouzení otázky udělení azylu, resp. poskytnutí doplňkové ochrany, je věcí správního orgánu, aby zjistil všechny dostupné informace o situaci v zemi a teprve na základě jejich vyhodnocení mohl učinit závěr, zda obavy stěžovatele jsou oprávněné a důvodné. Není také rozhodné, zda žalobce sám tyto důvody dostatečně objasňuje, neboť to jejich relevance je právě předmětem posouzení správního orgánu, který má povinnost si obstarat dostatek informací k tomu, aby byl schopen učinit kvalifikované rozhodnutí. Dle názoru žalobce správní orgán nedostatečně zhodnotil situaci v zemi původu žalobce.

Žalobce uvedl, že podle všech informačních zdrojů dochází v současnosti (ale zároveň již nejméně od poloviny dubna 2014) na Ukrajině k občanské válce (tj. vnitřnímu ozbrojenému konfliktu) mezi ukrajinsky mluvícími a ruský mluvícími Ukrajinci, případně Rusy žijícími na Ukrajině a v posledních měsících dokonce zcela jistě i vojsky Ruské federace, která bojují s rebely proti ukrajinské armádě a dobrovolnickým ozbrojeným oddílům (podřízeným ministerstvu vnitra Ukrajiny). Oficiálně je vedena „protiteroristická“ operace ukrajinské vlády (ATO), při zapojení mnoha polo organizovaných amatérských ozbrojených skupin (batalión Azov, dobrovolnické tábory Donbas, Dněpr apod.) proti ozbrojeným separatistickým skupinám ukrajinských i ruských obyvatel a vojenských složek Ruské federace, kteří okupují mnohá místa na Ukrajině a mají na svědomí podle aktuální zprávy zvláštního zpravodaje OSN pro lidská práva vnitřně vysídlených osob více než 3.000 lidských obětí. Ukrajinská armáda, ani policejní složky nejsou schopny již více než půl roku zajistit bezpečí v ukrajinských městech a vesnicích. Dochází k mohutným bojům, nepřetržitému ostřelování vojenských, ale i civilních cílů (a to pravděpodobně z obou stran konfliktu), v mnohých oblastech země hrozí akutní humanitární katastrofa. Zdravotní péče je v mnoha oblastech zcela nedostupná, či dostupná pouze velmi omezeně. Celkově v důsledku bojů uprchlo ze svých domovů na Ukrajině již více než 1.000.000 obyvatel, z nichž vnitřně vysídlených v rámci Ukrajiny je celkem více než 200.000 a dalších 800.000 obyvatel Ukrajiny uprchlo před ozbrojeným konfliktem do Ruské federace. I z těchto důvodů je dle žalobce nemožné souhlasit s hodnocením správního orgánu, že „nelze na základě výše

citovaných informací rozhodně hovořit o tom, že by na Ukrajině v současnosti probíhal vnitřní ozbrojený konflikt“. Dle názoru žalobce je právě probíhající konflikt na Ukrajině zcela zřejmě vnitřním ozbrojeným konfliktem, přičemž někteří západní představitelé, stejně jako nejvyšší ukrajinští představitelé (prezident Porošenko, premiér Jaceňuk a další oficiální nejvyšší představitelé Ukrajiny) dokonce hovoří o probíhajícím mezinárodním ukrajinsko-ruském ozbrojeném konfliktu. Vojenská přítomnost ruských vojsk na ukrajinském území přitom byla v průběhu srpna 2014 bezpečně prokázána NATO (i přes usilovné popírání ruských představitelů). Z toho měl správní orgán zejména při svém hodnocení vycházet a ne tyto informace ignorovat.

Žalovaný také zcela pominul při svém rozhodování uvážit skutečnost, že na Ukrajině platí v současné době všeobecná mobilizace (aktuálně realizováno 4. kolo), která by se vzhledem k jeho věku dotkla i žalobce. Žalobce by tak byl jistě vystaven bezprostřednímu ohrožení života v bojích, přičemž neuposlechnutí rozkazu k boji je trestáno vězením, neboť se jedná o trestný čin. Žalobce přitom zásadně odmítá jakkoliv se účastnit války (konfliktu na Ukrajině), a to ani na straně Ukrajiny, ani Ruské federace (resp. proruských separatistů) neboť je to zcela v rozporu s jeho přesvědčením. Žalovaný byl dle názoru žalobce minimálně povinen se tímto hlediskem důkladně zabývat. Ani v tomto případě tak však správní orgán neučinil. Žalobce tak má za to, že probíhající mobilizace představuje relevantní důvod z hlediska ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu.

Žalobce dále namítl, že žalovaný porušil povinnost vypořádat se s otázkou doplňkové ochrany, tudíž z úřední povinnosti zjistit, zda skutečně žadateli nehrozí závažná újma v případě jeho návratu do země původu, a jeho rozhodnutí je proto nezákonné a nepřezkoumatelné.

Nejvyšší správní soud k otázce povinnosti správního orgánu zabývat se vždy otázkou udělení doplňkové ochrany žadateli uvedl, že v případě nerozlišujícího násilí během vnitrostátního nebo mezinárodního konfliktu jde o vážnou újmu obecnějšího charakteru, jež nevyžaduje předložení důkazů, že v ohrožení je konkrétně žadatel sám, a jejíž existence může být v určitých případech považována za prokázanou. Nejvyšší správní soud tedy judikoval, že v případě závažné újmy podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu (vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu) je třeba klást vyšší nároky na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu, neboť nerozlišující násilí během vnitrostátního nebo mezinárodního ozbrojeného konfliktu je skutečností objektivní, jejíž zjištění nevyžaduje složité zkoumání místní situace ve státě původu.

Proto žalobce nesouhlasí s argumentem žalovaného, že: „*dle názoru správního orgánu totiž lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nemusí nastat či může nastat jedině v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností*“. Takový výklad je dle žalobce nepřipustný, neboť by mohl být správním orgánem aplikován prakticky na kterýkoliv případ jakéhokoliv žadatele, a to zcela bez ohledu na příběhy jednotlivých žadatelů a jejich azylové důvody.

Závěrem žalobce uvedl, že se domnívá, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 nebo § 14 zákona o azylu, ale jistě splňuje podmínky pro poskytnutí doplňkové ochrany dle § 14a) zákona o azylu.

Zároveň žalobce uvedl, že nelze souhlasit s hodnocením správního orgánu, že případné vycestování žalobce by nepředstavovalo rozpor s mezinárodními závazky ČR, a to zejména s ohledem na skutečnost, že žalobce má v ČR přítelkyni, se kterou žil ve společné

domácnosti (resp. ve dvou společných domácnostech), přičemž jeho nucené vycestování by tak představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

Dále žalobce namítl, že nesouhlasí ani s argumentem žalovaného, že si měl možnost upravit svůj pobytový status jinak. Ačkoliv si je žalobce vědom skutečnosti, že tento důvod není rozhodný při posouzení udělení či neudělení azylu, nerozumí tomu, z jakého důvodu takovýto důvod správní orgán ve svém rozhodnutí konstruuje a zmiňuje, navíc, když není pravdivý.

S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť žalobcem uplatněné žalobní námitky neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí a nemohou žalovaným učiněné závěry zpochybnit. Odkázal přitom na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, protokol o pohovoru a napadené rozhodnutí.

Žalovaný při posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany vycházel především z jeho výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení, a proto má za to, že se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, zjistil skutečný stav věci a opatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí dle svého mínění podrobně, jasně a srozumitelně vyhodnotil důvody, pro něž žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany.

K námitce žalobce o nedostatečně zjištěném stavu věci žalovaný uvedl, že nesouhlasí s tvrzením žalobce, že o mezinárodní ochranu požádal z důvodu špatné politické a bezpečnostní situace a války na Ukrajině, která mu znemožňuje návrat. Aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině se žalovaný dostatečně zabýval, ale neshledal ji v případě žalobce důvodnou pro udělení mezinárodní ochrany. Správní orgán v této souvislosti zdůrazňuje, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoliv negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. Mezinárodní ochranu ve formě azylu dle zákona o azylu, lze v souladu s příslušnými ustanoveními tohoto zákona udělit pouze osobě, která byla v zemi své státní příslušnosti pronásledována pro své politické aktivity, rasu, národnost, pohlaví, náboženství či příslušnost k určité sociální skupině, nebo se takového pronásledování obává v případě svého návratu do země státní příslušnosti. V případě žalobce však správní orgán takové skutečnosti neshledal.

Žalovaný dále nesouhlasí ani s tím, že by vycházel z neaktuálních informací navíc shromážděných selektivním a účelovým způsobem; použité informace považuje za aktuální, a to s ohledem na datum vydání napadeného rozhodnutí. Optikou žalobce by bylo lze považovat za neaktuální i žalobcem v žalobě uváděné informace, a to s ohledem na stále se vyvíjející a měnící se bezpečnostní situaci na Ukrajině. Navíc žalobce měl příležitost doplnit informace, které sloužily k rozhodnutí ve věci žalobce, což neučinil. Pokud jde o současnou politicky, hospodářsky a bezpečnostně nestabilní situaci na Ukrajině, žalovaný konstatuje, že v zemi původu žadatele neprobíhá mezinárodní ani vnitřní ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žadateli za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Žalobcův život ani zdraví zde nejsou v souvislosti s popisovanými nepokoji ohroženy. Zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze ve dvou oblastech z celkového počtu 24, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena. Konkrétně se jedná o Doněckou oblast a Luhanskou oblast. Navíc v současnosti je i v těchto oblastech uzavřeno příměří. Žadatel sám

pochází z oblasti, která se nachází na západě země a výše zmiňovaná zhoršená bezpečnostní situace se jí netýká. Žalobce by v případě návratu nebyl stížen významnější měrou nepříznivými politickoekonomickými dopady současného vývoje událostí na Ukrajině než většina obyvatel regionu, odkud odešel; tato situace je reakcí na obecné podmínky, jež tíživě dopadají na ukrajinské obyvatelstvo, a nelze v nich spatřovat důvody relevantní z hlediska mezinárodní ochrany.

Pokud jde o námitku vztahující se k vyhlášené všeobecné mobilizaci na Ukrajině, podle správního orgánu návratu žalobce do vlasti pak nebrání ani jeho obava z povolání k aktivní účasti ve střetech se separatisty. Dle ustálené judikatury NSS (např. usnesení ze dne 15. 8. 2012, č. j. 6 Azs 16/2012 - 12) samotné povolání k výkonu vojenské služby není pronásledováním z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité společenské skupině nebo politického přesvědčení, byť by výkon této služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích či válečném konfliktu. Nutnost vykonat vojenskou službu nelze vnímat ani jako vážnou újmu, neboť ta je jednou z nejzákladnějších státoobčanských povinností a stejně tak nelze za vážnou újmu považovat případný postih, kterému by žadatel byl vystaven v případě odmítnutí nastoupit k jejímu výkonu.

Pokud jde o argumentaci žaloby vážící se k neudělení doplňkové ochrany, že žalovaný se měl jeho obavami o život zabývat alespoň na úrovni možností udělení této formy mezinárodní ochrany a v této souvislosti se široce zabývá aktuální bezpečnostní situací, a o polemiku se závěry žalovaného stran hodnocení jeho soužití s partnerkou, žalovaný jen stručně uvádí, že tyto obě námitky jsou nedůvodné, neboť se žalovaný jimi zabýval dostatečně.

Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Za splnění podmínek zakotvených v ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s projednáním věci bez jednání).

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vycházel ze skutkového a právního stavu k okamžiku rozhodování soudu (čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU, ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany [dále jen „směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU“]). Dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Podle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU členské státy pro dosažení souladu s odstavcem 1 zajistí, aby účinný opravný prostředek obsahoval úplné a ex nunc posouzení jak skutkové, tak právní stránky, včetně případného posouzení potřeby mezinárodní ochrany podle směrnice 2011/95/EU, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně.

Podle § 12 zákona o azylu se azyl udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Podle § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Ačkoliv žalobce v žalobě uvedl, že dle jeho názoru splňuje podmínky k udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, neuvedl ve správním řízení žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možné se domnívat, že je žalobce pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů na Ukrajině. Žalobce uvedl, že nebyl členem žádné politické strany ani jiné organizace, neměl žádné potíže spojené uplatňováním politických práv, ani nebyl pronásledován pro svou rasu, pohlaví apod. Žalobce žádnou takovou skutečnost neuváděl ani v žalobě, a proto soud shledává správným názor žalovaného, že v případě žalobce není dán důvod k udělení azylu podle § 12 zákona o azylu.

Žalobce rovněž tvrdil, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný při posouzení podmínek vzal v potaz skutečnost, že žalobce je dospělý, zdravý a na své živobytí si vydělává prací. Jelikož žalobce ve vztahu k udělení azylu z humanitárních důvodů neuvedl žádné relevantní skutečnosti, dospěl žalovaný k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu. V žalobě žalobce pouze poukazoval na ozbrojené boje ve východní části Ukrajiny, které se však žalobce netýkají bezprostředně, neboť ve správním řízení konstantně tvrdil, že bydlel v Myropolu, tedy v západní části Ukrajiny. Rovněž vztah žalobce s přítelkyní není bez dalšího důvodem hodným zvláštního zřetele ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu, jak ostatně dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69. Soud se proto ztotožnil s názorem žalovaného, že v případě žalobce nebyly zjištěny žádné důvody k udělení azylu podle § 14 zákona o azylu a námitku žalobce proto neshledal důvodnou.

Žalovaný se poté, co dospěl k závěru, že v případě žalobce není dán žádný pro udělení azylu podle § 12, § 13 ani podle § 14 zákona o azylu, posuzoval, zda žadatel nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany v souladu s ustanovením § 14a zákona o azylu. Vycházel přitom především z výpovědi žalobce a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně vycházel z Informací Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 29. 5. 2014, č. j. 98525/2014-LPTP a ze dne 16. 4. 2014, č. j. 98524/2014-LPTP,

z Výroční zprávy Freedom House 2014 z ledna 2014, z Výroční zprávy Human Rights Watch 2014 ze dne 21. 1. 2014, ze Zprávy Evropské komise ze dne 27. 3. 2014, z Informace Zastupitelského úřadu v Kyjevě ze dne 26. 5. 2014, č. j. 437/2014-KIEV, ze Zprávy CRS pro Kongres USA ze dne 24. 3. 2014, z Informace Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky ze dne 1. 7. 2014 a z Infobanky ČTK „Země světa, Ukrajina“ v aktuálním znění. S těmito podklady se žalobce v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dne 31. 7. 2014 seznámil. Proti uvedeným zdrojům informací a způsobu jejich získání nevyslovil žalobce žádné námitky, ani neuvedl nové skutečnosti nebo informace, které by měl správní orgán vzít v úvahu při posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný tedy na základě výše uvedených podkladů posuzoval, zda by žalobci hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 zákona o azylu v případě jeho vrácení na Ukrajinu.

Soud má na základě uvedených skutečností za to, že žalovaný dostal své povinnosti řádně zjistit skutkový stav věci, kterou na něj klade ustanovení § 3 správního řádu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4.2.2009, č.j. 1 Azs 105/2008, k této povinnosti správního orgánu uvedl, že „*informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a (4) transparentní a dohledatelné.*“ Této povinnosti žalovaný dostal, když mimo jiné vycházel ze zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 1. 7. 2014, z informací zastupitelského úřadu v Kyjevě a ze dne 16. 4. 2014, č. j. 98524/2014/LPTP nebo zpráv výše uvedených nevládních organizací z počátku roku 2014, které lze považovat za prameny plnící kritéria vymezená Nejvyšším správním soudem. Námitka žalobce, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav pro posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany, proto není důvodná.

Při posuzování důvodů udělení doplňkové ochrany žalobci se žalovaný systematicky držel ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu, který pro účely zákona o azylu vymezuje pojem vážné újmy.

K hrozbě trestu smrti, jako vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu, žalovaný uvedl, že nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadateli hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti.

K hrozbě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, jako vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, žalovaný nejprve uvedl, že při interpretaci pojmu „nelidské nebo ponižující zacházení či trest“, vycházel z rozsudků Evropského soudu pro lidská práva. Z jeho judikatury mimo jiné vyplývá, že pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv, ale ponížení a pokoření, které jej provázejí, musí dosáhnout mimořádného stupně úrovně, přičemž závisí na všech okolnostech případu. Žalovaný však k takovému závěru nedospěl. Dle názoru správního orgánu totiž lze doplňkovou ochranu v případě nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu shledat pouze tam, kde takové nebezpečí reálně a bezprostředně hrozí, nikoli tam, kde vůbec nastat nemusí či může nastat jediné v případě přidružení se jiných okolností nebo skutečností, které dosud nelze předjímat.

Žalovaný předně konstatoval, že jediným motivem žalobce k odjezdu z Ukrajiny byla snaha o zlepšení ekonomické situace, a že se žalobce v průběhu správního řízení nezmiňoval o žádném jednání ze strany státních orgánů Ukrajiny, které by bylo možné za vážnou újmu označit. Žalovaný zdůraznil, že ekonomická situace v zemi původu nečiní bez dalšího z dané osoby uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951. Přitom z výpovědi žalobce nevyplývalo nic, z čeho by bylo možné učinit závěr, že právě v jeho případě by současná situace na Ukrajině představovala vážnou újmu.

Podle informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 98525/2014-LPTP ze dne 29. 5. 2014 ukrajinská legislativa neumožňuje postih neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a zastupitelský úřad ČR v Kyjevě nedisponuje informacemi o znevýhodňování či diskriminaci takových osob ze strany státních orgánů. Ohledně v informaci uvedeného možného trestního stíhání představitelů režimu Viktora Janukovyče žalovaný konstatoval, že žadatel neuvedl, že by byl s režimem Viktora Janukovyče jakkoliv spojen.

Po zhodnocení výpovědi žalobce o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů nedospěl žalovaný k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

K hrozbě ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, jako vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, žalovaný konstatoval, že v zemi původu žadatele neprobíhá mezinárodní ani vnitřní ozbrojený konflikt. Zhoršená bezpečnostní situace panuje pouze ve dvou oblastech z celkového počtu 24, na něž je Ukrajina administrativně rozdělena. Konkrétně se jedná o Doněckou oblast a Luhanskou oblast. Ve zbytku země je bezpečnostní situace stabilní a občané Ukrajiny své případné aktuální potíže řeší prostým přestěhováním se v rámci země. Správní orgán uvedl, že místo pobytu žalobce v době před odjezdem z Ukrajiny ve městě Myropol v Žitomyrské oblasti není v současnosti střety ukrajinských vládních vojsk a povstalců ze stran separatistů nijak zasaženo. Proto žalovaný uzavřel, že v zemi původu žalobce neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by tedy bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu.

K hrozbě rozporu vycestování cizince s mezinárodními závazky ČR, jako vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, žalovaný konstatoval, že by případné vycestování žalobce po posouzení informací o zemi původu a skutečnostech sdělených žalobcem nepředstavovalo rozpor s mezinárodními závazky ČR.

Žalovaný tedy dospěl k závěru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Z uvedeného je zřejmé, že žalovaný posoudil každý z důvodů udělení doplňkové ochrany, přičemž jeho úvaha je dle soudu logická a založená na dostatečně zjištěném skutkovém stavu, pročež soud nepřisvědčuje námitce žalobce, že žalovaný sám z úřední povinnosti nezjistil, zda žalobci nehrozí vážná újma v případě jeho návratu do země původu.

Co se týče obavy žalobce z uvěznění pro vyhýbání se výkonu vojenské služby, soud poznamenává, že nutnost vykonat vojenskou službu nelze vnímat jako vážnou újmu, neboť jde o jednu z nejzákladnějších státoobčanských povinností, a případný postih, kterému by žadatel byl vystaven v případě odmítnutí nastoupit výkonu vojenské služby, nelze bez dalšího považovat za vážnou újmu, neboť vyhnutí se vojenské službě je trestným činem i v ČR (viz § 372 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů). Soud považuje za vhodné poukázat na názor Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 12.4.2012, č.j. 7 Azs 9/2012 – 46, že *„Hrozba trestního stíhání či již zahájené stíhání tak může být sama o sobě azylově relevantní jen v omezeném okruhu případů, a to tehdy, když osobě, jež je jí ohrožena, v souvislosti s tím hrozí skutečně zásadní fyzické či psychické útrapy či dokonce smrt“*. Soud proto námitku žalobce neshledal důvodnou.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, proto soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci byl ustanoven zástupce z řad advokátů Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., se sídlem Čihákova 871/15, Praha 9. Odměna ustanovenému zástupci byla stanovena na 8.228,- Kč, a to za dva úkony právní služby po 3.100,- Kč [převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby – § 7, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.], k čemuž byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300,- Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky a částka 1.428,- Kč, tj. 21 % DPH, jehož je advokát plátcem. Uvedená částka bude zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze v přiměřené (soudem stanovené) lhůtě.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. března 2016

JUDr. Dalila Marečková, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 17. 3. 2016 (§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).

Za správnost: Alena Léblová